

T O L K E N

C H R I S T I A N

UNGE

TOLKEN

Bokförlaget Forum

Tidigare utgivning:

Klubben (2024)

Skulden (2025)

På andra förlag:

Afrikatrilogin:

Turkanarapporten (2012)

Kongospår (2014)

Saharasyndromet (2016)

Teklaserien:

Går genom vatten, går genom eld (2019)

Ett litet korn av sanning (2020)

Det första skottet, det sista steget (2022)

Det gömda huset (2023)

Ambulans 906:

Till det yttersta (2023)

Har jag en dålig dag kanske någon dör (2018)

En del av allt (2022)

**Bokförlaget
Forum**

Första tryckningen

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

info@forum.se

Copyright © Christian Unge 2026

Omslag: Nils Olsson, oink.se

Tryckt hos ScandBook EU, 2026

ISBN 978-91-37-16544-8

I

HANNA TOG FÖRSIKTIGA kliv runt liket men råkade tydligen passera en osynlig linje på golvet.

”Backa, tack”, sa teknikern som satt på huk med ryggen mot henne och fotograferade den livlösa kroppen.

”Har du ögon i nacken?” frågade Hanna, samtidigt som hon mötte sin kollega Roberts blick. Han himlade med ögonen.

”Jag vet att du vill fram, men du får vänta”, sa teknikern torrt, och Hanna backade några steg. Hon hade sedan länge insett att kriminalteknikerna var ett eget släkte och att det av någon konstig hävd fanns ett outtalat agg mot utredarna, det vill säga Hanna och Robert i det här fallet.

Hon gick bort till honom.

”Ganska brutalt.”

”Verkligen”, sa han och knäppte upp sin jacka.

Kvinnan som låg på golvet framför dem såg ut att vara i fyrtioårsåldern. Kanske yngre, att döma av den relativt släta huden på halsen och armarna. Hon var klädd i svarta, eleganta byxor, och ett par högklackade skor, varav den ena hade åkt av foten i fallet. Hennes beigea blus var förvånansvärt fläckfri. Bara två små röda blodstänk hade träffat kragen. Hon hade hamnat i en märklig position, med ena armen under kroppen och ett av benen inkilat under ett skrivbord, och bredvid henne låg en handväska. Men det som direkt hamnade i fokus för alla som kom in i rummet var kvinnans ansikte. För det fanns nämligen inte. Det enda som syntes

ovanför halsen var en lös näsa och delar av munnen, med vad som såg ut som en vinröd blodfläck, eller uppstötning, i mungipan. Resten var en enda sörja av blod.

Hanna tänkte att hon borde bli illamående, eller åtminstone väldigt illa berörd, av synen. Tyvärr kände hon ingenting. Istället såg hon sig om i rummet de stod i. Det var stort. Avskalat på möbler. Endast två stolar, den ena bakom skrivbordet, den andra framför. Det fanns liksom inget utrymme för några anhöriga att vara med då patienterna skulle bestämma hur de skulle operera om sina kroppar. På det här kontoret träffade kirurgen kunderna ensamma.

”Heter det förresten kunder eller klienter på en plastikklinik?” frågade Hanna. ”Inte patienter, väl?”

”Det är nog olika”, sa Robert.

Hannas blick fortsatte att svepa över rummet. Från det höga taket hängde en enorm futuristisk designlampa i metall. Det blänkte från den när den långsamt rörde sig. På väggarna satt tre stora oljemålningar, varav två hade nakna kvinnomotiv. Hanna gick bort mot en fotovägg där det fanns ett tjugotal porträtt på vad hon antog var klienter på kliniken.

”Många kändisar.” Hon pekade på ett foto av en känd kock som höll sin arm runt en man i vit läkarrock.

”Och kungligheter”, sa Robert och nickade mot en annan bild.

Hanna lät blicken vandra från kändis till kändis som samtliga poserade bredvid samme kirurg. Hon vände sig om. Fotona var tagna mot den bortre väggen, den där inga tavlor hängde.

”Kirurgen på fotona”, sa hon, ”är det ägaren till kliniken? Han som hittades medvetslös bredvid offret?”

”Antagligen.”

Robert stod handfallen inför kändiskavalkaden. Kanske drömde också han om att få jobba med rika människor, tänkte Hanna.

”Hur lång tid tror du det tar innan media snokar upp det här?” frågade hon.

Robert tittade ut mot gatan. ”Inga mediebuskar än.”

”Inte än, nej”, sa Hanna men var medveten om att det snabbt kunde ändras, med tanke på de kända ansiktena på fotoväggen.

Ytterligare två kriminaltekniker kom in i rummet med stora fyrkantiga väskor i händerna. De brukade jobba tyst och effektivt, men det skulle ändå ta ett tag innan de blev färdiga här.

”Ska vi gå ut tills vidare?” föreslog hon för Robert.

”Kanske finns det lite kaffe?” sa han.

De lämnade kirurgens arbetsrum och gick via den trånga serveringsgången till köket som Hanna hade noterat på väg in i våningen. De hittade en Nespressomaskin och gjorde i ordning var sin kaffe. Hanna satte sig vid ett köksbord och fascinerades över hur lågt i tak det var. Inte som andra Östermalmsvåningar hon varit i. Huset måste vara byggt på 60- eller 70-talet, till skillnad från många andra sekelskifteshus i området.

”Hur många kvadrat tror du det är?” frågade hon.

”Hela lägenheten? Över två hundra.”

”Måste vara mycket större”, sa Hanna. ”Minst tre hundra.”

”Lite märkligt att ha en plastikkirurgiklinik i ett vanligt hus”, påpekade Robert.

”Det finns många företag i gamla våningar här på Östermalm”, sa hon, men höll med om att det inte var särskilt mycket man visste om verksamheterna som låg dolda i vanliga fastigheter runt om i Stockholm. ”Följde några kollegor med den där kirurgen till sjukhuset?”

Robert nickade.

”De skulle ringa när han återfår medvetandet. Han är på Sankt Göran.”

”Vad kan ha hänt, tror du?” frågade Hanna.

Robert drog handflatan över det kortklippta håret som låg perfekt i sidbena. ”Ingen aning. Det är väl därför vi är här? Något ska väl staten ha för våra höga löner.”

Hanna log. ”Jo, men vi kanske ska ta och börja med den här utredningen nu när vi ändå är här, eller vad tycker du?”

Robert log igen. ”Det var bara så skönt att sitta här och fika lite. Och det är väl ett snabbt avklarat fall, tror du inte?”

Han drog av sig jackan. Under hade han en svart manchester-skjorta över en vit t-shirt. Robert kavlade upp ärmarna på skjortan och hon noterade alla hans muskler och svullna blodådror under huden på armarna. För Hanna fanns det definitivt en övre gräns för hur mycket man borde hänga på gymmet. Men det var så klart härligt med lite muskler.

Hon släppte Roberts armar med blicken och försökte fokusera på vad de hittills visste om fallet.

”Så vad har vi? En anställd på Pandorakliniken här på Sibyllegatan kom till jobbet idag, en vanlig tisdag, och hittade sin chef, plastikkirurgen Claes Nordenswård, medvetlös på sitt arbetsrum. Han på fotona. I sin hand hade han en pistol. Och bredvid honom ligger en kvinna med sönderskjutet ansikte. Död. Vi vet fortfarande inte vem det är. Kan det vara en anställd?”

”Men då skulle väl Louise Nyberg-Fischer, sjuksköterskan som hittade dem, sagt det. Nämnt personen vid namn.”

”Kanske”, sa Hanna. ”Men hon var nog i chock. Och det är svårt att se vem det är. Ansiktet är ju bortblåst. Det kan ha varit en patient.”

”Eller en älskarinna, eller en städerska eller en nattvakt”, invände Robert och fortsatte att sammanfatta: ”Sjuksköterskan kollar mannens puls och inser att han är vid liv. Ringer 112 samtidigt som hon ser till att han har fri luftväg.”

”Väldigt kavat”, sa Hanna och tänkte att de måste förhöra den här Louise så snart som möjligt. Om det nu gick. Enligt kollegorna som först varit på plats hade hon varit i total chock.

”Sjuksköterska”, inflikade Robert.

”Förvisso. Men ovanligt att ha sinnesnärvaro i det där läget.”

”Du menar lite för kyligt?” sa Robert. ”Som om hon kan vara en misstänkt?”

”Det sa jag inte”, invände Hanna. ”Men visst. Alla dörrar står vidöppna. Vi får prata med henne sen.”

En tekniker steg in i köket. Vitklädd från topp till tå i en prasslande engångsdräkt. ”Nu kan ni komma in.”

Hanna avslutade sin espresso och satte koppen i diskhon. De lämnade köket och tog den andra korridoren tillbaka mot kirurgens arbetsrum. På vägen dit passerade de flera operationssalar och undersökningsrum.

Hon stannade vid en öppen dörr. Innanför stod en gästol.

”Undrar vilka ingrepp de utför här”, sa hon.

Robert viftade med handen. ”Usch, jag vill inte veta.”

”Usch?” frågade Hanna. ”Du menar att kvinnors underliv är usch?”

Robert fortsatte under tystnad. Han ville tydligen inte diskutera det kvinnliga könsorganet.

Inne på plastikkirurgen Claes Nordenswärds arbetsrum höll teknikerna som bäst på att packa ihop sin utrustning. På plats fanns nu även Sabine Decker, rättsmedicinaren som Hanna kände sedan tidigare. Det var ovanligt att se henne ute på fältet, men antagligen hade utredningsledaren, Hannas chef Victoria, kontaktat rättsmedicin i Solna och sagt att det var ett högprioriterat fall. Och nu satt Sabine på huk intill den döda och fångade metodiskt upp skrapprov under hennes naglar.

”Kan du säga något om dödsorsaken?” frågade Hanna vane­mässigt, men insåg att hon lät oförskäm­d. Dödsorsaken var ju uppenbar.

Sabine Decker tittade förvånad på Hanna och sa med sin tyska brytning: ”Jag antar att du är ironisk.”

”Det sa jag in...”

”Men det jag *kan* berätta för dig”, avbröt Sabine, ”är att jag på trettio­två år aldrig har fastställt dödsorsaken på själva brottsplat­sen. Det skulle vara ett allvarligt tjänstefel.”

”För att det kan finnas andra saker som hon dog av?” frågade Hanna. Och nu hörde hon själv att hon faktiskt var ironisk. Det var bara så tacksamt att driva med den tyska rättsmedicinaren som inte hade minsta tillstymmelse till humor.

Robert kunde inte heller låta bli: ”Du menar att om en död person hittas med huvudet avhugget och någon sitter mitt emot

med ett samurajsvärd i handen... Skulle du inte då bara vara lite, lite sugen på att fastställa dödsorsaken redan på plats?"

"Absolut inte", sa Sabine och återgick till nagelskrapandet.

"Nehej", sa Robert tyst. "Det hade man ju kunnat tänka sig annars. Men vad vet jag. En simpel snut."

Hanna skakade på huvudet mot honom. Nu fick de sluta driva med kollegan.

Hon satte sig på huk intill Sabine och såg på den dödas sönderskjutna ansikte.

"Hur många skott?"

Också Sabine tittade mot offrets huvud. "Minst tre. Kanske fyra."

"Hur nära?"

"Tio till tjugo centimeters avstånd."

Hanna hummade. Hon ville fråga mer, men insåg att det inte var läge att pressa rättsmedicinaren mer just nu. Som vanligt skulle de få en utförlig rapport om skador och dödsorsak. Men det skulle ta några dagar. Det här fallet skulle i första hand handla om motiv och bakgrund. Varför hade en kirurg skjutit ihjäl en kvinna på sin egen arbetsplats? Och varför hade han legat medvetslös bredvid henne?

"Dramatiskt att skjuta någon fyra gånger i ansiktet", sa hon.

"Mycket ilska", sa Robert.

"Onekligen. Räcker nog att skjuta en gång för att döda."

"Resten är rent hat", mumlade han.

Hanna hajade till. Det fanns något personligt i kollegans kommentar. Men hon lämnade det därhän.

"Vad är det där för pistol?" frågade hon istället.

"En Sig Sauer", sa Robert utan att blinka. Han hade knappt tittat på vapnet som teknikerna än så länge inte tagit i beslag för analys.

"Typiskt killar", sa Hanna och skakade på huvudet.

"Vad? Jag är faktiskt polis. Man har väl koll på sina vapen."

Hanna hade klarat vapenträningen under utbildningen, men hon var fullständigt ointresserad av vilka modeller de använde sig av. Fast också hon borde ha sett att det var en Sig, med tanke på hur vanligt märket var. Var hon ofokuserad? Trött?

Hon bestämde sig för att strunta i pistolen och inriktade sig istället på handväskan som låg bredvid kvinnan på golvet. Den såg dyr ut.

”Kan jag...?”

Hanna gjorde en gest mot den sista kriminalteknikern som hängde sin egen väska över axeln.

”Ja, vi är klara”, sa teknikern.

”Vad snabba ni är”, sa Robert men fick en irriterad blick från teknikern som genomskådade lismandet.

Hanna log för sig själv. När hon började på enheten för grova brott på Kungsholmen för drygt två år sedan, efter en längre tids sjukskrivning, hade hon först stört sig på Roberts lite grabbiga, norrländska jargong, och sedan fallit för den. Det hade resulterat i tre dejter. Någon fjärde blev det aldrig, eftersom hon fick veta att hon inte var den enda Robert träffade. Hanna hade backat och fått kämpa med sina kluvna känslor för kollegan. Det tog ett tag att distansera sig, men sedan i somras hade hon bättre kontroll på sitt känsloliv. Hon hade insett att Robert nog var en obotlig ungar och uppskattade honom nu åter som kollega. Och som vän.

Hon satte på sig ett par plasthandskar och plockade upp offrets handväska från golvet. Det var en Christian Dior-väska i vitt läder. En ilning gick längs hennes ryggrad utan att hon förstod varför. Hanna öppnade den och letade fram ett körkort.

”Jenny Stjärne. Trettionio år.”

Hon höll upp körkortet och granskade fotot. En vacker kvinna, med ett varmt leende och glittrande ögon. Hon såg nästan lite busig ut på bilden. Samtidigt som hon var välfixad, med vågigt hår och en scarf till blusen. Hela hennes uppenbarelse andades överklass och Hanna tänkte att fotot hade passat perfekt på en dejtingapp. Jenny Stjärne skulle ha fått många träffar på Tinder.

”Nu vet vi i alla fall vilka anhöriga vi ska kontakta”, konstaterade Hanna.

Hon fortsatte att gräva i den vita läderhandväskan. I den fanns smink, halstabletter, några plastkort och en...

Hanna upphörde med rotandet och tog upp en ljusblå tygbit med band. Det tog några sekunder för henne att veckla ut den och inse att det var en bebismössa.

”Fan”, sa hon.

Robert vände sig om. ”Jaha. Ja, det var otur.”

”Men det kan ju vara någon väns. Eller om hon har något syskonbarn”, försökte Hanna. Hon hoppades att det inte fanns någon bebis där hemma som nyss hade förlorat sin mamma.

”Vi får snart se”, sa Robert sakligt.

Hanna stoppade ner mössan igen och tittade åter på den fina läderväskan i sin hand. Det var något annat som hennes undermedvetna hade reagerat på, redan innan hon hittade den lilla mössan. Något som fortfarande fick henne att känna sig illa till mods, och nu kom Hanna på vad det var.

Väskan liknade den som hennes syster Yasmine hade haft. Också den hade varit en handväska i vitt läder, men Hanna kom inte ihåg märket eftersom det var nästan tjugo år sedan hon sist sett den. Däremot mindes Hanna att väskan hade legat bredvid Yasmine på marken, efter att hon fallit från balkongen och brutit nacken den där mardrömsnatten i augusti 2006.

Hanna mindes festen. Ruset efter att de hade tagit ecstasy. Hon mindes känslan av att festa med sin syster. Som så många gånger förut. Sedan skriken från de andra gästerna. Hanna hade stått i köket och pratat med någon. Inte förstått vad som hade hänt. Inte förrän hon tog sig ut mot balkongen, där de andra chockade gästerna stod och stirrade ner på den orörliga kroppen fem våningar nedanför.

Hon började skaka i hela kroppen där hon stod i plastikkirurgens arbetsrum. Precis som hon gjorde varenda gång då hennes undermedvetna påminde henne om Yasmines död. Hon gned med handen över högra underarmen, som för att klia bort sina tre intatuerade S. De som för all framtid skulle påminna henne om det som hänt: *Smärta. Sorg. Skuld.*

Varför hade Hanna inte varit med Yasmine och förhindrat fallet?

Varför hade hon stått i köket femton meter bort och snackat med en ointressant kille?

Varför hade hon låtit Yasmine ta de där tableterna med ecstasy?

Varför ...?

”Hur är det?” frågade Robert.

Hanna slutade klia underarmen. ”Lugnt. Är det inte lite kallt här?”

”Det är inte så kallt här, tycker jag, nej”, sa Robert. ”Men du ser ...”

”Det är lugnt, sa jag.” Hanna ställde ifrån sig väskan.

Hon kände sig dock stressad. Varje gång hon tänkte på Yasmine dök även det där fotot upp i huvudet. Det som hon hittat vid ett tillslag i Västberga i somras, då Hanna och hennes grupp hade sprängt en knarkfabrik som drevs av de persiska bröderna Zargami. Den äldre brodern, Gulam, dömdes till ett långt fängelsestraff. Men irriterande nog friades hans bror Arash, som var minst lika skyldig. Det var på hans kontor som Hanna hade hittat ett foto på sin döda syster, från ett persiskt bröllop som hon inte haft någon aning om att Yasmine varit på, bara några månader före hennes död. Det visste Hanna eftersom klänningen Yasmine hade på sig var inköpt tidigare samma år, i Istanbul. Hon skulle aldrig glömma den, eftersom det var samma klänning som systemen hade på sig när hon föll från balkongen och dog. Hanna hade inte fått chansen att fråga ut Arash om fotot innan han friades. Men nu hade åklagaren begärt resning mot honom efter att nya bevis hade dykt upp i fallet, ett vittne. Arash Zargami satt på nytt häktad sedan en vecka tillbaka. Men enligt vad Hanna hade hört från en vän på Åklagarmyndigheten riskerade han att släppas snart igen i samband med nästa omhäktningförhandling, och då skulle han troligen försöka lämna landet.

Hanna måste ta sig till häktet i Flemingsberg och pressa Arash på information om det där fotot så snart som möjligt, innan han kanske frigavs och försvann för alltid. Hon måste få veta hur i helvete Yasmine hade kunnat gå på ett bröllop utan att hon själv

vetat om det. Hon, som hade känt till allt om sin storasyster. Hade Hanna trott i alla fall. Vad mer hade Yasmine dolt för henne? Och vad visste Arash?

Hanna kände hur Robert fortfarande såg bekymrat på henne och reste sig upp. Hon pumpade med fötterna för att återfå lite blod till huvudet.

”Ja, det är några intressanta förhör vi har att se fram emot”, sa han och återgick till fallet framför dem.

”Det tror jag också”, sa Hanna och tittade på sin mobil. ”Skit också”, sa hon när hon såg vad klockan hunnit bli. ”Kalaset börjar om en halvtimme. Fan, fan ...”

”Vilket kalas?” frågade Robert.

”Min son Oskars femårskalas”, sa Hanna och knappade på mobilen för att beställa en Uber. Hon lämnade plastikkirurgens arbetsrum, rörde sig snabbt genom våningen i riktning mot utgången.

”Har ni barnkalas en tisdag klockan tolv?” Robert följde efter och knäppte sin jacka hela vägen upp till halsen.

”Ja, nu är det så”, sa Hanna. Hon orkade inte med fler följdfrågor. Förskolan var stängd den här tisdagen, så hennes blivande exman hade tyckt att det var perfekt att ha kalaset då. ”Jacob kommer döda mig om jag inte dyker upp.”

Det var egentligen illa att sticka iväg på något annat så tidigt i en mordutredning. Men hon pallade bara inte att vara den dåliga skilsmässomamman längre. För Hanna var nästan skammen att höra Jacobs gliringar värre än själva faktumet att missa kalaset. Men nej, det stämde inte. Så klart ville hon vara med och fira sin ende sons födelsedag. Men det fick bli en kortis.

”Jag kör dig”, sa Robert.

”Det behövs inte”, svarade Hanna och väntade på att Uber skulle hitta en förare. ”Jag får sticka iväg en kort sväng och sen komma tillbaka. Om du inte säger något till Victoria.”

Robert tog tag i Hannas mobil. ”Jag kör”, upprepade han. ”Så hinner du lugna ner dig innan du träffar svärmor. Och sen kan du

ansluta till oss på Kronoberg efteråt. Jag säger till chefen att du gjorde något förhör.”

”Tack. Du är en ängel.”

På väg mot Karlaplan, där Roberts bil stod parkerad, kunde hon inte sluta tänka på Jenny Stjärnes glada ansikte på körkortsfotot. Om det nu var hon som låg död på en plastikkirurgiklinik. En trettionioårig kvinna skjuten med flera skott rakt i ansiktet. Det fanns en sån fruktansvärd kollision mellan den där levande blicken och våldet från kulorna som slitit bort hennes ansikte med brutal kraft.

För första gången sedan de kommit till kliniken kände sig Hanna illamående. Varför hade Jenny Stjärne skjutits så besinningslöst?